

[Bodil Liventhal]

Bodil Liventhal (CD):

Jeg skal først beskæftige mig med lovforslag nr. L 55 fra fremskridtspartiet, idet jeg i første omgang vil se bort fra bemærkningerne til dette lovforslag, hvilket er svært, da jeg sjældent har set en så besynderlig begrundelse som »langnæsede morgenkunder«, der skal betale for rundstykker, de ikke fik, fordi ovnen var brændt sammen i løbet af natten.

I forgårs efterlyste hr. Glistrup bare ét eneste asocialt forslag, fremskridtspartiet havde fremsat. Den ene halvdel af dette forslag fremsat af fremskridtspartiet er blevet asocial.

Men for at beskæftige mig med indholdet af selve lovforslaget. Det drejer sig dels om en genfremsættelse af forslaget om at begrænse arbejdsgiverperioden til 1 uge, dels om at genindføre karensdage for lønmodtageren. En begrænsning til kun en uge er ikke økonomisk gennemførlig, medmindre man går ind på det regnestykke, der er stillet op i bemærkningerne. Det har centrumdemokraterne imidlertid for megen realitetsans til at gøre. Vi mener ikke, det i den nuværende økonomiske situation kan lade sig gennemføre, og hvorvidt det vil bringe 50.000 flere i arbejde, vil jeg også sætte spørgsmålstegn ved.

Genindførelse af karensdage for lønmodtagere for at modvirke luftdage og blå mandage er at symptombehandle i stedet for at søge den egentlige årsag til sygdomsstatistikken. Vi kan ikke medvirke til at genindføre dagpengeordningen og må derfor afvise forslaget i dets helhed.

Det næste lovforslag, nr. L 59; som centrumdemokraterne er medforslagsstillere til, er en genfremsættelse af et helt selvfølgeligt krav om en ligestilling mellem selvstændige og lønmodtagere, hvad angår dagpengeforpligtelsen. Ved sidste fremsættelse blev der udtrykt forundring fra regeringens side over et sådant forslag. Men regeringen har siden da ændret sammensætning, og det parti, der var den varmeste fortalere for forslaget, har nu sæde i regeringen. Dengang havde venstre fuld forståelse for de selvstændiges problem. Denne forståelse vil forhåbentlig give forslaget en noget mere positiv behandling i tinget, end det var tilfældet ved sidste fremsættelse. Det må være på tide, at vi får dette skæve forhold bragt i orden og derved

lettet situationen for de mindre selvstændige, der ingenlunde har det lettere end lønmodtagerne.

Jeg vil slutte med at gøre venstres ordførers ord ved sidste førstebehandling til mine. Det er hr. Brøndlund Nielsen, jeg citerer – folketingets forhandlinger 1977–78, sp. 7268:

»Jeg synes derfor, det vil være en rimelig videreførelse af den tryghed, vi har skabt i vores samfund, hvis man kunne gennemføre denne afkorting af perioden, som selvstændige skal betale, når de er syge. Jeg vil derfor stærkt håbe, at der vil vise sig flertal for forslaget.«

Centrumdemokraterne anbefaler forslaget til vedtagelse.

Ebba Strange (SF):

De to forslag, vi har til behandling her, er forskellige, og derfor bliver jeg nødt til at behandle dem hver for sig. Jeg vil først kommentere lovforslag nr. L 55.

Under debatten om SFs forslag om sundhedsuddannelserne under det foregående punkt på dagsordenen spurgte fremskridtspartiets ordfører, om vi nogen steder kunne pege på fra SFs side, at fremskridtspartiet havde ført en negativ socialpolitik. Jeg vil gerne sige, at det mener jeg fremskridtspartiet gør i lovforslag nr. L 55.

Jeg mener, det var en stor landvinding, dengang alle de mennesker, der har en meget løsere ansættelse end tjenestemænd og visse funktionærgrupper, fik ret til sygedagpenge fra den første sygedag. Derfor vender SF sig naturligvis helt hårdt og helt konsekvent imod, at man nu vil genindføre karensdage for netop den svageste gruppe, de grupper med den svageste ansættelse, som vi her har at gøre med. Derfor skal jeg på SFs vegne afvise lovforslag nr. L 55.

Også lovforslag nr. L 59 afviser vi. Vi forstår godt de tanker, der ligger bag, men vi mener ikke, at det, der er brug for i øjeblikket, er særlige tilskud til de selvstændige næringsdrivende. Når vi taler om denne gruppe mennesker, så bliver der altid talt så meget om de små selvstændige næringsdrivende, og jeg er fuldstændig klar over – vi har diskuteret det før med det radikale venstre – at der er grupper imellem, som har en økonomisk situation, der er lige så svag og lige så dårlig som mange lønarbejderses og værre endnu,